

החטיפה נעימה — האם

גם הגניבה נעימה?

מסתבר שמפיקי חטיפה נעימה הסתכנו בתביעה מישפטית לא כליכך נעימה. הם נתבעים על-ידי הסופרת הניריורקית מארי פרסטון מאצ'זיס לשלם לה פיצוי סימלי של 60 מיליון דולר (!) בעוון גניבה ספרותית.

בתביעה, שהוגשה לבית-הדין השופט הפאראלי בניירורק, טוענת מאצ'זיס שחברת וולט-דיסני

שחקנית מידלר
60 מיליון דולר

הבימאים ג'ים אברהםס ודייוויד צוקר, המפיק מייקל פייסר והתסריטאי דיל לונר העתיקו את הסרט מתסריטים שכתבה בשם: אני לא רוצה אותה, אותה, אותה יכול לקחת אותה. הטיטוה הראשונה של התסריט היא משנת 1979, הגירסה השנייה משנת 1982, ולכך נוספה נובלה שכתבה בשנת 1980, בשם חטיפתה של גינה פארניה. בתביעה טוענים עורכי-דינה של הסופרת, כי החברה שעשתה את הסרט העבירה עימה את התסריטים כשעברה מעבודה כפאראמונט. עבודה נכתבה הגירסות הראשונות של התסריטים לרייני. היא תובעת סך של 30 מיליון דולר כפיצויי-ניזקין, ועוד 30 מיליון דולר כפיצויי עונשין.

פרט קטן: בסוף 1986 הסתכמו רווחיו של הסרט בארצות-הברית ובקנדה ב-31 מיליון דולר.

תדרוך

חובה לראות:

תל-אביב: כס הדמים. חנה ואחיותיה, אוונטי פופולו.

ירושלים: אוונטי פופולו.

תל-אביב

*** **כס הרמים** (פריז, יפאן): סירטו המופלא של אקירה קורוסאוה, המעביר את מקבת של שקספיר במינימליזם מרשים ובסיג נון חזותי מהמם. טושיירו מיטונה מעצב מקבת שאין בו נקודה אנושית, והוא אינו פחות תככן ורוצח מאשתו.

*** **חנה ואחיותיה** (שחף, ארצות-הברית): וודי אלן בסיוע שלוש נשים מרשימות — מיה פארו ריאן ויטס וכאברה הרשי — מתאר יחסים משפחתיים המזכירים לטובה את צ'כוב בתיאטרון ואת קלוד סוטה בקולנוע.

*** **אורנטי פופולו** (גורדון, ישראל): סירטו הצנוע אבל המרשים של רפי בוקאי על האבסורד שבמילחמה, דרך עיניהם של שני חייל לים מצריים, המנסים להגיע הביתה בשלום אחרי מילחמת 1967.

*** **ג'ינג'ר ופרד** הקולנוע, בית ציוני אמריקה, איטליה) סירטו האחרון והעצוב של פרריקו פליני על שני בדרנים מזדקנים, המזדמנים גים יחד למופע מיפלצתי בטלוויזיה. מרצ'לו מאסטרויאני וג'ולטה מסינה מגישים מישחק יחודי.

*** **סיד וננסי** (דיזנגוף, אנגליה): קלואה וב גארי אולדמן מגלמים את סיד וננסי מלהקת אקדחית הסקס. בסיפור התרמית הגרולה של הרוקנרול.

עדנה פיינר

רגשות קטנים, תיקוות גדולות

קופץ (לב, תל-אביב צרפת) — עוד יצירה בסידרת הפנינים של הבימאי הצרפתי אריק רוהמר. המשך לסר-טיו הקודמים, העוסקים כולם באתיקה ובמוסר, בשנינות ובפיקחות רבה. ובכל זאת, שונה מן הקודמים.

הדמיון לאחרים טמון בכך שגם בסרט החדש מדובר בדמות שעליה לבחור בין אפשרויות סבירות שמציעה לה המציאות. לאידיאלים שהיא מדמינת לעצמה, אבל אן לה שום ביטחון שתוכל לממשם אי-פעם. היא כמוזן בוחרת באפשרות השניה, במגשמת, או ליתר דיוק המבטיחה להתגשם, רק ברגע האחרון. מדובר בצעירה שחופשת-הקופץ שלה נהרסה אחרי שהחברים, עימם התכוונה לנסוע לאי יווני, ביטלו את התוכנית. מאחר שנפרדה מידיד שעיוו חיה שנתיים, והיא חושדת שהצטרפת לנופשים אחרים עשויה להיות להם ולה לטורח, היא חשה במבוכה, באי-נוחות, ובעצב רב, נסיונותיה, תחילה לנסוע עם חברה למישפחה בעיירת קיט בנורמאנדי, אחר-כך לבלות בגפה, בביתו של הידיד לשעבר, בהרים, ולבסוף לבלות את ימי החופשה האחרונים בביאריץ, מסיימים כולם בכישלון המשליך אותה לתוך תוגה ומועקה. רק ברגע האחרון, כשהיא עומדת לשוב לפאריס, מסתמן פיתרון לבדידותה.

שלא כבסרטיו הקודמים, נוקט רוהמר הפעם בסיגנון כמעט תיעודי בהצגת הנושא. הדיאלוגים נכתבו בשיתוף-פעולה עם השחקנים, כדי שירגישו חופשיים ככל האפשר, הצלמת שעבדה עימו התבקשה לעקוב אחרי הדמות הראשית בטכניקה שהיתה

מארי ריווייר — פיתרון ברגע האחרון.

משתמשת בה אילו עשתה עליה סרט תיעודי. האותנטיות של המקומות ברקע כוללת במיוחד, בניגוד לסינונו הקודם, שבו כל פרט בתפאורה ובתמונה נשתל בהקפדה רבה.

התוצאה רעננה ואמיתית במיוחד, ומישחק הבלתי-אמצעי של מארי ריווייר בתפקיד הראשי מעיד על הזדהות מוחלטת עם הדמות. האבחנות הדקות שעושה רוהמר, תוך תיאור הקופץ הזה, בכל הקשור להתנהגות דמויותיו, הן מרתקות במיוחד ומצביעות שוב על העובדה שהוא נותר אחד הענקים האחרונים של הקולנוע הצרפתי, בעל סיגנון אישי ושונה מכל האחרים.

קולנוע וג'אז

הזיווג המושלם

דקה לחצות (תל-אביב צרפת) — ההנחה שאין נביא בעירו הולמת להפליא את הקולנוע האמריקאי ואת הג'אז. לפחות בכל

הקשור להערכה עליונה של הביקורת הצרפתית. מבקרי המוסיקה של פאריס בשנות החמישים ידעו להעריך את המוסיקה האמריקאית ביותר, הג'אז טוב יותר מהאמריקאים עצמם, ומוסיקאים כושים רבים, שלא היה להם מה לעשות בבית, מצאו נחמה ועידוד במועדוני הג'אז של עיר האורות. אשר לקולנוע האמריקאי, אותם סרטי ג', שסללו את הדרך לבימאים כמרטין סקורסזה, אלן רודולף וגרי לואיס — שאמריקה ראתה בו קבלן של "גאגיס" תחבולות-צחוק וולגאריות בעיקרן — קיבלו חשיפה מחודשת במחברות הקולנוע ובפסטיבל, שברטראן טאברנייה נמנה עם הכותבים בהם. לפני שהפך לבימאי בשנות ה-60 המאוחרות.

להיטות לעשות פעם סרט שיהווה מחווה לג'אז, ובמיוחד לאותם מוסיקאים שפרחו בגלות פאריס, דבקה בטאברנייה מזה שנים רבות, ורק טיבעי עבורו היה להיאחז בזיכרונותיו של מראנסיס פודרה, פאריסאי שהיה קרוב לחוג זה בשנות ה-50 המאוחרות ותחילת ה-60, בעיקר לבאד פאואל, הפסנתרן הגאדי שמצא בביתו מיקלט ונוחם בשנותיו הרזות.

מראנסיס, בטרט: מראנסיס בורייה — הוא אותו מעריץ נאמן של הסקסופוניסט דייל טרנר, בגילומו של דקסטר גורדון, שהוא

דקסטר גורדון — נשמה כושית בין גרוטאות פאריס

אומנם סקסופוניסט במציאות, אבל בדמותו הקולנועית מאחד כמה דמויות של נגנים אגדתיים, כמו באד פאואל ולסטר יאנג. על היחסים המופלאים שבין השניים, הידידות, הנאמנות, ההערצה והתלות, תוך כדי ריגוע יאוש של אלכוהול וטירוף של הרס עצמי, נסוב הסיפור.

טאברנייה עוקב במצלמתו הנאטורליסטית אחרי תהליך היצירה בפירוט שקשה למצוא דוגמתו בקולנוע. כל רגע — חוויה.

טרזן אוסטרלי

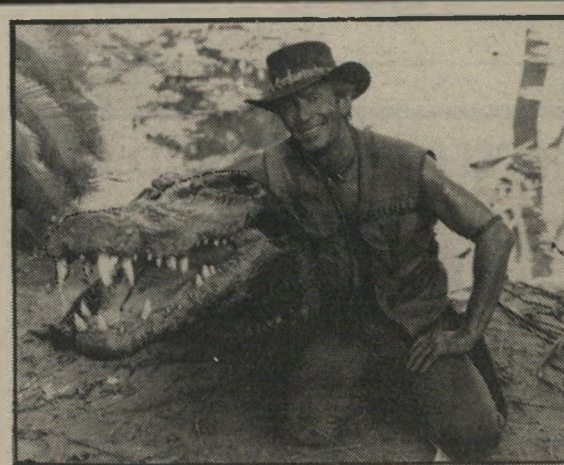

קרוקודיל דאנדי (דקל, תל-אביב, אוסטרליה) — אם יש בתע" שית הקולנוע תואר של "סליפר" לסרט, וכונתו של מושג זה לתאר

סרט שאיש לא צפה מראש את הצלחתו המסחררת. הרי סרט זה היה סליפר מובהק, בארצו הצליח להכניס יותר ממון מאשר סרטי האחרונים של סטיבן ספילברג, וגם בארצו של ספילברג אין לו מה להתבייש: הוא עדיין עושה כסף ביד רמה.

התחבולה: המינון הנכון של אקזטיקה פלוס רומאנטיקה, פלוס הומור וקורטוב של ליגלוג עצמי. פול הוגן — אחד הכוכבים המפורסמים ביותר בארצו ומחוצה לה, בעיקר עקב הפירסומת הטלוויזיונית העצומה שיש לו גם במישדרים שבהם הוא מככב וגם בסרטים מירסומת משעשעות לתעירות אוסטרלית, שאותן וגם מקליט ומצלם, בכיכובו כמוזן — אינו לוקח את עצמו ברצינות. הוא יוצא לשעשע בתסריט שכתב בעצמו, ותמר לפי מידותיו.

עיתונאית אמריקאית נמרצת וחטובה, בדמות תחשה ומרעננת של לינדה קוסלובסקי, יוצאת לעשות כתבת-תחקיר על צייד קרוקודילים אנדי, יחי בערבות אוסטרליה. עד מהרה נופלת גם היא ברשת, תוך כדי ספארי מרתק בארץ הקנגורו. כדי להמשיך ולעשות הון עיתונאי מן התגלית, היא מביאה את

פול הוגנט — בתפקיד קרוקודיל דאנדי, עם ידיד

המראיין שלה מן הג'ונגל האוסטרלי לג'ונגל של ניר-יורק. בביקור-גומלין זה מתפתח החלק השני של המהתלה הקולנועית — ברור שלטרזן דאנדי קל הרבה יותר להסתדר עם קרוקודילים מאשר עם חיות על שתיים שבציוויליזציה המתקדמת.